

„Stradao” i sitan lopovluk

Nema dileme, vlast je snažno rešila da stroge mere primeni čak i na one za koje smo mislili da su apsolutno nedodirljivi.

Eto, „pala” je i srpska verzija Ruperta Mardoka – Mitrović je morao da na ime poreskog duga „calne” petsto miliona. Nije jadnička spas’lo ni premijerovo pojavljivanje na „Pinku” svakih šest sekundi, ni ekskluzivni prenos iz Obrenovca, ni silne „teške reči”, ni Jovana... (Drčnu voditeljku, sklonu džentlmenstvu, ipak, treba izbaciti sa spiska beskonačne „ružičaste” servilnosti ovoj, kao i svim prethodnim vlastima.)

Dakle, kao što nam je obećavano – nema nedodirljivih! (Da li, baš?) Uterivanje sistema došlo je dotle da se udarilo i na one najskromnije lopove.

O čemu se radi?

Dosad su veseljaci mogli na miru da zapucaju u prvu radnju, natovare se bakaluka za, recimo, četrnaest i po ’iljadarki; i ako su vešti s prstima – nema im zime, a ukoliko ih, ipak, čape drotovi, nije neka frka – zakonu nije poznato pokretanje postupka po službenoj dužnosti za krađu do petnaest hiljada dinara. Vlasnicima je (ako, baš, nemaju drugog posla) preostajalo samo da privatno tuže počiniocce. Al’ znalo se šta im sledi – potezanje po sudnicama, advokati gulikože i razni drugi stresovi... Ako pak dobiju – osuđeni najčešće nemaju odakle da im plate. Stoga je bilo mnogo jeftinije oprostiti se od obeštećenja.

E sad – budući da država ovih dana žestoko trenira strogoću kako bi stala na noge lagane (još kad rasproda ono malo „Telekoma”, Bog da nas vidi...), rešila je da doaka i sitnim secikesama: odsad je donji prag za pokretanje službene prijave spušten na pet tisuća. Kažu da je već prvih dana broj krađa znatno opao.

Što jes’ – jes’, za pet soma nemaš ni čestit ručak, recimo, u „Vetrenjači”, uz obične morske plodove i „bagatelno” vino od nekih tamo Radovanovića.

Ali, ko još to plaća (iz svog džepa)...

J. Filipović